

DECIZIA nr.49
din 4 februarie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, în forma modificată prin art.I pct.6 din Legea nr.289/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul

Nepublicată

Valer Dorneanu	- președinte
Marian Enache	- judecător
Daniel-Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia-Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	- magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor «art.32 din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, „forma în vigoare la data de 25.09.2007”», excepție ridicată de Asociația pentru Protecția Urbanistică a Clujului din Cluj Napoca în Dosarul nr.4034/117/2015 al Tribunalului Cluj–Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.1337D/2017.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 14 ianuarie 2020, în prezența reprezentanților autoarei excepției, a reprezentantului părții Societatea Cyane S.R.L. din Cluj-Napoca, precum cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu, când Curtea, pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, a dispus, în temeiul dispozițiilor art.57 și ale art.58 alin.(3) din Legea nr.47/1992, amânarea pronunțării pentru data de 4 februarie 2020, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea civilă nr.585/CC/2016 din 25 august 2016, îndreptată din oficiu prin Încheierea civilă nr.223 din 20 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr.4034/117/2015, **Tribunalul Cluj– Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor ”art.32 din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, «forma în vigoare la data de 25.09.2007”**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Asociația pentru Protecția Urbanistică a Clujului din Cluj Napoca într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarea acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat permite autorității publice locale să acționeze în mod discreționar și chiar abuziv cu privire la aprobarea cererilor de modificare/derogare de la prevederile documentațiilor de urbanism aprobate pentru o anumită zonă. Documentațiile de urbanism reprezintă modalitatea de punere în practică, în mod detaliat, a documentațiilor de amenajare a teritoriului, care, așa cum prevede art.39 alin.(4) din Legea nr.350/2001, sunt obligatorii pentru toate autoritățile publice și, implicit, pentru toate persoanele fizice și juridice. Potrivit art.45 din aceeași lege, documentațiile de urbanism cuprind (a) Planul urbanistic general și regulamentul local aferent acestuia; (b) Planul urbanistic zonal și regulamentul local aferent acestuia și (c) Planul urbanistic de detaliu. Asigurarea respectării principiilor de urbanism, consacrate în Legea nr.350/2001, se realizează în concret prin intermediul documentațiilor de urbanism, iar autorizațiile de construire acordate persoanelor fizice sau juridice se emit în baza dispozițiilor cuprinse în documentațiile de urbanism aprobate.

5. Autorul excepției arată că, în lipsa reglementării oricăror condiții/criterii obiective, limitări sau cerințe de natură să justifice necesitatea modificării/derogării de la prevederile documentațiilor de urbanism, solicitată printr-o simplă cerere a unei persoane, autoritățile publice competente primesc, practic, un „cec în alb” pentru discriminări și abuzuri imposibil de controlat atât de către organe administrative, cât și de către instanțele de judecată, acestea din urmă având competența de a analiza doar legalitatea actelor administrative ale autorităților publice, nu și oportunitatea lor.

6. Autoritatea publică poate acționa discriminatoriu, aprobând unele cereri și/sau respingând altele, creând astfel situații de inegalitate între cetățeni, contrare art.16 alin.(1) din Constituție. Derogarea în mod discreționar de la documentațiile de urbanism fără nicio condiționalitate deschide și posibilitatea încălcării cu ușurință a dreptului de proprietate, ocrotit prin art.44 alin.(1), (2) și (7) din Legea fundamentală, deoarece regulile de urbanism au rolul de a proteja proprietatea celorlalți. Încălcarea drepturilor fundamentale enunțate mai sus are loc fără respectarea cerințelor stricte și limitative prevăzute de art.53 din Constituție.

7. Legiuitorul nu a stabilit în cuprinsul art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001, în mod concret, explicit și suficient de previzibil, care sunt cazurile și condițiile concrete în care o asemenea modificare a documentației de urbanism este posibilă, aspect de natură să afecteze principiile securității juridice, legalității și al încrederii legitime, astfel cum au fost acestea consacrate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în cauza *Sunday Times contra Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord*, Hotărârea din 25 mai 1999, pronunțată în cauza *Rekvenyi împotriva Ungariei*, Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în cauza *Rotaru contra României*, Hotărârea din 25 aprilie 2006, pronunțată în cauza *Dammann împotriva Elveției*), prin care s-a statuat că o normă este previzibilă atunci când oferă o anumită garanție contra atingerilor arbitrare ale puterii publice.

8. Posibilitatea ca documentațiile de urbanism să fie modificate în mod discreționar afectează - în același timp - și dreptul la viață privată, dreptul la un domiciliu și la un mediu înconjurător sănătos, care trebuie să se desfășoare în condițiile garantate de art.26, art.27 și art.34 din Constituție, de art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Or, normele cuprinse în documentațiile de amenajare a teritoriului și de urbanism prevăd în modul cel mai detaliat regulile de construire, de conduită care să asigure, în concret, respectarea acestor drepturi aparținând oricărei persoane. Este amintită, în acest sens, jurisprudența prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis că art.8 din Convenție este incident și în situația în care utilizarea normală a locuinței este imposibilă din cauza zgomotului puternic produs de o discotecă în aer liber aflată în apropiere (Hotărârea din 16 noiembrie 2004, pronunțată în Cauza *Moreno Gomez împotriva Spaniei*), sau în situația în care posibilitatea utilizării liniștite a locuinței este afectată de poluarea sonoră datorată exploatării unui aeroport în vecinătatea reclamantilor (Hotărârea din 21 februarie 1990, pronunțată în Cauza *Powell și Rayner împotriva Regatului Unit*, Hotărârea din 8 iulie 2003, pronunțată în Cauza *Hatton și alții împotriva Regatului Unit*). Respectul domiciliului, consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului ca un drept ce ține de „siguranța și bunăstarea personală” (Hotărârea din 24 noiembrie 1986, pronunțată în Cauza *Gillow împotriva Regatului Unit*), este o formă specială de protecție a vieții private și de familie, care este asigurată în principal prin normele de urbanism. Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat că atingerile grave aduse mediului pot afecta bunăstarea unei persoane și o pot lipsi de bucuria folosirii domiciliului său, dăunând vieții private și de familie (Hotărârea din 9 decembrie 1994, pronunțată în Cauza *Lopez Ostra împotriva Spaniei*).

9. **Tribunalul Cluj- Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale** opinează că excepția este întemeiată din perspectiva art.1 alin.(5), art.26 și al art.27 din Constituție, respectiv a principiului securității juridice, al accesibilității, previzibilității și clarității legii, dar și a protecției domiciliului și respectării vieții private. Apreciază că nu pot fi considerate ca fiind încălcate prevederile art.16, art.44 și ale art.53 din Legea fundamentală, în privința respectării art.44 din aceasta Curtea Constituțională pronunțându-se prin Decizia nr.694 din 28 iunie 2012.

10. Având în vedere jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la principiul securității juridice și al încrederii legitime, instanța de judecată consideră că lipsa de accesibilitate și previzibilitate a dispozițiilor art.32 din Legea nr.350/2001 este evidentă, atât timp cât acestea permit autorităților publice să deroge de la prevederile documentațiilor de urbanism existente, dar nu prevăd și condițiile de derogare sau limita acestei derogări. Astfel, sfera de cuprindere a derogării nu poate fi determinată, ceea ce înseamnă că norma legală criticată este insuficient elaborată. De vreme ce, teoretic, derogarea poate fi acordată fără limite, rezultă că regimul juridic, tehnic și economic al unei zone din localitate nu poate fi stabil și previzibil pe o durată rezonabilă de timp,

previzibilitatea dezvoltării zonei fiind incertă, cu atât mai mult cu cât inițiativa derogării aparține atât autorităților publice, cât și persoanelor private și intereselor personale ale acestora. Chiar dacă principiul generalității legilor nu permite o precizie absolută a normei juridice, este totuși necesară fixarea unor limite ale derogării sau stabilirea unor principii directoare, pentru ca derogarea să fie previzibilă și să nu fie susceptibilă a încălca drepturile și interesele altor persoane.

11. Se precizează, totodată, faptul că aprecierea derogării este efectuată de către autoritatea publică locală strict pe considerente de oportunitate, astfel că verificarea derogării scapă controlului judecătoresc, care se exercită exclusiv asupra respectării condițiilor de fond ale adoptării actului administrativ.

12. În ceea ce privește dreptul la respectarea vieții private și de familie, consacrat prin art.26 și 27 din Constituție și, respectiv, art.8 din Convenție, se arată că, în speță, membrii asociației reclamante și-au ales domiciliul în considerarea faptului că, potrivit Planului urbanistic zonal (PUZ), se preconiza dezvoltarea unui cartier de locuințe individuale și locuințe colective mici, cu regim redus de înălțime, într-o zonă liniștită și aerisită, cu o densitate mică de locuitori, la adăpost de noxele și zgomotul rezultate din aglomerația urbană, plătind un preț ridicat pentru o astfel de proprietate în respectiva zonă. Or, schimbând regimul zonei prin derogarea permisă de art.32 din Legea nr.350/2001, autoritatea publică a adus atingere dreptului la inviolabilitatea domiciliului și la respectarea vieții private, astfel cum acestea sunt înțelese prin prisma jurisprudenței în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului. Art.32 din legea criticată încalcă art.8 din Convenție dintr-o dublă perspectivă, atât prin încălcarea obligației negative a statului de a se abține de la ingerințe în ceea ce privește respectarea inviolabilității domiciliului și a vieții private și de familie, cât prin încălcarea obligației pozitive a statului de a proteja efectiv aceste drepturi, atât timp cât statul nu a pus la dispoziția cetățenilor un mijloc adecvat pentru a se apăra împotriva unei eventuale conduite abuzive în materia urbanismului.

13. Potrivit prevederilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

15. Se precizează că textul legal criticat trebuie examinat nu numai în contextul Legii nr.350/2001, ci în întreg ansamblul legislației specifice privind disciplina și calitatea în construcții, amenajarea teritoriului și urbanismul, completat de Legea nr.50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, Legea nr.10/1995 privind protejarea monumentelor istorice, Codul civil aprobat prin Legea nr.289/2007, în raport cu regimul juridic al proprietății publice/private, cu limitele exercitării dreptului de proprietate și în acord cu actualul cadru constituțional configurat de art.44, art.73 alin.(3) lit.m) și art.136.

16. După o amplă prezentare a regimului juridic specific documentației de amenajare a teritoriului și a urbanismului, prin invocarea și coroborarea întregului ansamblu legislativ incident în materie, format atât din legi organice, cât și ordinare, se arată că alin.(1) teza întâi al art.32 din Legea nr.350/2001, în vigoare la data de 25 septembrie 2007, întrucât face referire inclusiv la „certificatul de urbanism” prin care „se poate solicita elaborarea unei alte documentații de urbanism (...)”, trebuie analizat inclusiv prin raportare la art.31, care enumeră elementele cuprinse în certificatul de urbanism. Acestea se referă la regimul juridic, economic și, respectiv tehnic al imobilului. Pornind de la definirea legală a acestor elemente, rezultă că modificările sau derogările de la prevederile documentației de urbanism aprobate pentru zona respectivă – astfel cum prevede art.32 alin.(1) din Legea nr.350/2001 – pot viza, în realitate, doar reglementări operaționale privind regimul „tehnic” al imobilelor vizate (procentul/modul de ocupare al terenului, căile de acces, aliniamentul construcțiilor viitoare în raport cu cel existent etc).

17. Așadar, de vreme ce autoritățile publice locale/județene au competențe legale de a elabora/aproba Planul urbanistic general (PUG), Planul urbanistic zonal (PUZ) și Planul urbanistic de detaliu (PUD) doar în cadrul constituțional/legal existent - inclusiv al normelor primare obligatorii ale Planul de amenajare a teritoriului național (PATN), cu respectarea principiului ierarhiei actelor normative, rezultă că, potrivit principiului simetriei în drept, orice modificări/completări ale PUG/PUZ/PUD și/sau elaborarea/aprobarea de noi planuri de urbanism generale, zonale sau de detaliu se pot efectua tot în limitele competențelor legale, cu respectarea legislației în vigoare – inclusiv cu privire la regimul juridic al imobilelor -, iar nu prin eventuale derogări „discreționare” (încălcări) ale acesteia.

18. În acest context, se învederează, de exemplu, că, potrivit art.48 din Legea nr.350/2001, PUD are caracter de reglementare specifică pentru o parcelă în relație cu parcelele învecinate și „nu poate modifica planurile la nivel superior”, fiind instrumentul de proiectare urbană care detaliază cel puțin aspecte precum: modul specific de construire în raport cu funcționarea zonei și identitatea arhitecturală, în baza

studiului de specialitate; retragerile față de limitele laterale/posterioare ale parcelei; procentul/modul de ocupare a terenului, accesele auto/pietonale, conformarea arhitectural-volumetrică a spațiilor publice.

19. În final, se conchide că art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001 - atât în forma în vigoare la data de 25 septembrie 2007, cât și în forma actuală – nu conțin niciun fel de dispoziții de natură să încalce principiul constituțional al legalității ori drepturi fundamentale precum viața intimă, familială sau privată și/sau inviolabilitatea domiciliului, invocate de autoarei excepției.

20. Totodată, de vreme ce normele legale referitoare la amenajarea teritoriului/urbanism urmăresc obținerea unui echilibru rezonabil între interesul general și interesele particulare ale titularilor dreptului de proprietate, este evident că prevederile art.32 alin.(1) din Legea nr.350/2001 nu ar putea fi interpretate/aplicate prin „derogare” de la ansamblul celorlalte prevederi ale Legii nr.350/2001, ci doar în acord/corelare cu acestea, respectiv în contextul asigurării respectării/aplicării de către toate autoritățile publice centrale/locale și alți factori implicați a ansamblului dispozițiilor Legii nr.350/2001, al legislației în vigoare din domeniul disciplinei/calității în construcții, amenajării teritoriului și urbanismului, precum și al diverselor alte legi aplicabile/incidente.

21. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele depuse la dosar, susținerile părților prezente, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

22. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin. (2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

23. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, „art.32 din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, forma în vigoare la data de 25.09.2007”, respectiv forma în vigoare la momentul adoptării Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Cluj-Napoca nr.603 din 25 septembrie 2007 (actul administrativ contestat în cauză).

24. Curtea reține că dispozițiile art.32 din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.373 din 10 iulie 2001, au suferit, de la adoptare și până în prezent, numeroase modificări legislative, astfel că forma în vigoare în prezent este substanțial diferită de cea aplicabilă la data de 25 septembrie 2007, criticată de autoarea excepției. Astfel, în forma sa inițială, acest articol cuprindea un singur alineat, cu următorul conținut: „*În cazul în care prin documentația înaintată se solicită o derogare de la prevederile documentațiilor de urbanism aprobate pentru zona respectivă, prin certificatul de urbanism se poate solicita elaborarea unei alte documentații de urbanism prin care să se justifice și să se demonstreze posibilitatea intervenției urbanistice solicitate. După aprobarea noii documentații de urbanism - Plan urbanistic zonal sau Plan urbanistic de detaliu - se poate întocmi documentația tehnică în vederea obținerii autorizației de construire.*”

25. La data de 25 septembrie 2007, dispozițiile art.32 din Legea nr.350/2001 aveau redactarea configurată de art.I pct.6 din Legea nr.289/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.606 din 13 iulie 2006. Urmare a acestei intervenții legislative, art.32 a fost restructurat în 3 alineate, față de forma originală care cuprindea un alineat unic.

26. Ulterior datei de 25 septembrie 2007, art.32 alin.(1) din Legea nr.350/2001 a fost modificat/completat succesiv, astfel: prin art.I pct.9 din Ordonanța Guvernului nr.27/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.628 din 29 august 2008), prin art.I pct.4 din Legea nr.242/2009 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr.27/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.460 din 3 iulie 2009), prin art.I pct.10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.7/2011 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de privatizare a societăților comerciale din turism (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.111 din 11 februarie 2011).

27. Forma în vigoare în prezent a art.32 alin.(1) din Legea nr.350/2001 este cea configurată prin art.I pct.10 din Legea nr.190/2013 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.7/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.418 din 10 iulie 2013) și are următoarea redactare:

„(1) În cazul în care prin cererea pentru emiterea certificatului de urbanism se solicită o modificare de la prevederile documentațiilor de urbanism aprobate pentru zona respectivă sau dacă condițiile specifice ale amplasamentului ori natura obiectivelor de investiții o impun, autoritatea publică locală are dreptul ca, după caz, prin certificatul de urbanism:

a) să respingă în mod justificat cererea de modificare a prevederilor documentațiilor de urbanism aprobate;

b) să condiționeze autorizarea investiției de elaborarea și aprobarea de către autoritatea publică locală competentă a unui plan urbanistic zonal;

c) să condiționeze autorizarea investiției de aprobarea de către autoritatea publică competentă a unui plan urbanistic zonal, elaborat și finanțat prin grija persoanelor fizice și/sau juridice interesate, numai în baza unui aviz prealabil de oportunitate întocmit de structura specializată condusă de arhitectul-șef și aprobat, după caz, conform competenței:

- de primarul localității;

- de primarul general al municipiului București;

- de președintele consiliului județean, cu avizul prealabil al primarului localităților interesate, doar în cazul în care teritoriul reglementat implică cel puțin două unități administrativ-teritoriale;

d) să solicite elaborarea unui plan urbanistic de detaliu;

e) să permită întocmirea documentației tehnice pentru autorizația de construire, fără elaborarea unei documentații de urbanism, în situația construirii pe o parcelă în cadrul unui front preexistent, în care clădirile de pe parcelele adiacente au același regim de înălțime cu cel solicitat.”

28. Având în vedere faptul că dispozițiile legale sunt criticate într-o formă ce nu mai este în vigoare la momentul pronunțării prezentei decizii, Curtea reține că în cauză se ridică problema incidenței Deciziei nr.766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.549 din 3 august 2011, prin care Curtea a constatat că sintagma „în vigoare” cuprinsă în art.29 alin.(1) și în art.31 alin. (1) din Legea nr.47/1992 „este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.” În acest context, Curtea subliniază că verificarea incidenței Deciziei nr.766 din 15 iunie 2011 cu prilejul invocării unei excepții de neconstituționalitate aparține, *prima facie*, instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului în care se invocă respectiva excepție de neconstituționalitate și implică în mod intrinsec un control al legăturii de cauzalitate dintre dispoziția legală criticată și soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia. Acest demers ce revine instanței a *quo* este impus de exigențele art.29 din Legea nr.47/1992, care prevăd condițiile de admisibilitate ale excepției de neconstituționalitate și procedura de sesizare a Curții Constituționale de către instanța de judecată cu soluționarea acestora.

29. În prezenta cauză, Curtea constată, referitor la modalitatea în care instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate, că aceasta a respectat întocmai exigențele impuse atât de prevederile art.29 din Legea nr.47/1992, cât și de Decizia Curții Constituționale nr.766 din 15 iunie 2011. Astfel, instanța de judecată a verificat incidența, în speță, a Deciziei Curții Constituționale nr.766 din 15 iunie 2011, prin efectuarea controlului cu privire la legătura textului de lege criticat de autoarea excepției cu soluționarea în fond a cauzei în care aceasta a fost ridicată, în sensul că dispozițiile art.32 din Legea nr.350/2001, în forma în vigoare la data de 25 septembrie 2007, au legătură cu cauza și continuă să producă efecte juridice și după data ieșirii lor din vigoare.

30. Astfel, prin Încheierea civilă nr.585/CC/2016 din 25 august 2016, Tribunalul Cluj– Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat, inițial, Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art.32 din Legea nr.350/2001 în vigoare la momentul adoptării HCL 603/25.09.2007”. Deoarece autoarea excepției a invocat neconstituționalitatea art.32 din Legea nr.350/2001 sub un dublu aspect, adică atât prin raportare la forma în vigoare la data de 25 septembrie 2007, cât și la cea în vigoare la data judecării cauzei, instanța de judecată, în dispozitivul respectivei încheieri, a admis „în parte cererea de sesizare a Curții Constituționale (...) în raport de art.32 al legii nr.350/2001 în vigoare la momentul adoptării HCL nr.603/25.09.2007” și a respins cererea „sub celelalte aspecte invocate, ca inadmisibilă”. În urma unei adrese a Curții Constituționale, prin care s-a solicitat instanței de judecată precizarea mai exactă a obiectului excepției, Tribunalul Cluj– Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, din oficiu, prin Încheierea din 20 martie 2017 (ce face parte integrantă din precedentă încheiere), îndreptarea erorii materiale din Încheierea din 25 august 2016 și a stabilit ca obiect al excepției dispozițiile „art.32 din Legea nr.350/2001 – în forma în vigoare la data de 25.09.2007.”

31. În cuprinsul ambelor încheieri menționate mai sus, instanța de judecată, observând faptul că dispozițiile art.32 din Legea nr.350/2001 au suferit modificări legislative succesive în timp, în sensul că forma în vigoare la data de 25 septembrie 2007 este substanțial diferită de cea în vigoare la data judecării cauzei, a analizat incidența în cauză a Deciziei Curții Constituționale nr.766 din 15 iunie 2011 și a stabilit că dispozițiile art.32 din Legea nr.350/2001, forma în vigoare la data emiterii hotărârii Consiliului Local al Municipiului Cluj-Napoca nr.603 din 25 septembrie 2007, atacată în respectivul litigiu, „sunt în vigoare în sensul Deciziei (nr.766 din 15 iunie 2011-s.n.) și acestea au aplicabilitate directă în cauză, în baza derogării adoptate prin HCL stând dispozițiile criticate cu excepția de neconstituționalitate.” Prin Încheierea din 20 martie 2017, instanța de judecată a precizat, „aplicând în cauză Decizia Curții Constituționale nr.766/2011 cu privire la sintagma «în vigoare», că are legătură cu obiectul cauzei doar forma în vigoare a Legii nr.350/2001 la data de 25 septembrie 2007, date emiterii actului atacat în cauză – HCL nr.603/2007, forma în vigoare la data judecării nefiind aplicabilă în cauză.”

32. Curtea reamintește că obiectul unei excepții de neconstituționalitate - la fel ca întreg cadrul procesual de soluționare a acesteia – este stabilit de instanța de judecată, prin actul de sesizare, cu respectarea dispozițiilor art.29 din Legea nr.47/1992 și a Deciziei Curții Constituționale nr.766 din 15 iunie 2011, după caz. Prin urmare, cadrul procesual specific soluționării prezentei excepții de neconstituționalitate este cel configurat prin Încheierea civilă nr.585/CC/2016 din 25 august 2016, îndreptată din oficiu prin Încheierea civilă nr.223 din 20 martie 2017 a Tribunalului Cluj – Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, Curtea Constituțională urmând a se pronunța în limitele sesizării, astfel că solicitarea autoarei excepției, formulată prin reprezentant convențional în timpul dezbaterilor din ședința publică din 14 ianuarie 2020, și care vizează extinderea obiectului excepției de neconstituționalitate și la forma în vigoare, din anul 2014 și până în prezent, a art.32 din Legea nr.350/2001, nu poate fi primită, fiind inadmisibilă.

33. Față de cele stabilite de instanța de judecată cu privire la obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea, examinând motivarea autoarei excepției, constată că aceasta se referă exclusiv la art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001, și nu la întreg articolul 32. Așadar, obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.373 din 10 iulie 2001, în forma modificată prin art.I pct.6 din Legea nr.289/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.606 din 13 iulie 2006, având următoarea redactare:

„(1) În cazul în care prin documentația înaintată se solicită o derogare de la prevederile documentațiilor de urbanism aprobate pentru zona respectivă, prin certificatul de urbanism se poate solicita elaborarea unei alte documentații de urbanism prin care să se justifice și să se demonstreze posibilitatea intervenției urbanistice solicitate.”

34. Prevederile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art.1 alin.(3) și (4), referitoare la principiile statului de drept și ale separației și echilibrului puterilor legislative, executive și judecătorească, ale art.16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art.26 alin.(2) referitor la viața intimă, familială și privată, ale art.27 alin.(1) privind inviolabilitatea domiciliului, ale art.34 – *Dreptul la ocrotirea sănătății*, ale art.44 alin.(1), (2) și (7) cu referire la dreptul de proprietate privată și ale art.53 – *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. De asemenea, prin raportare la art.20 din Constituție, este invocat art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care privește dreptul la respectarea vieții private și de familie.

35. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, cu titlu prealabil, că, în considerarea incidenței și efectelor Deciziei Curții Constituționale nr.766 din 15 iunie 2011, textul criticat va fi analizat prin prisma criticilor de neconstituționalitate formulate în motivarea scrisă a autoarei excepției, iar referirile la cadrul normativ incident se vor raporta la forma în vigoare la data de 25 septembrie 2007.

36. În acest context, Curtea constată că, în urma intervențiilor legislative succesive operate asupra dispozițiilor art.32 din Legea nr.350/2001, acestea nu mai conservă și în prezent aceeași soluție juridică reglementată la momentul de referință al prezentului control de constituționalitate și care a constituit obiectul criticilor formulate în cauza de față. Curtea reține că legiuitorul a modificat aceste norme tocmai în sensul acestor critici, într-un mod progresiv, dar la un moment ulterior datei de 25 septembrie 2007, primul act normativ modificator în acest sens fiind Ordonanța Guvernului nr.27/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul.

37. Analizând dispozițiile Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, Curtea reține că aplicarea documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism aprobate se asigură prin

eliberarea certificatului de urbanism (art.28). Certificatul de urbanism se eliberează la cererea oricărui solicitant (persoană fizică sau juridică) care poate fi interesat în cunoașterea datelor și a reglementărilor cărora îi este supus respectivul bun imobil și nu conferă dreptul de executare a lucrărilor de construire, amenajare sau plantare (art.29). Certificatul de urbanism se emite de aceleași autorități ale administrației publice locale care, potrivit competențelor stabilite de legislația în vigoare, emit autorizațiile de construire (art.33).

38. Cu privire la documentațiile de urbanism, Curtea reține că, potrivit art.45 din Legea nr.350/2001, forma în vigoare la data de 25 septembrie 2007, acestea sunt reprezentate de: a) Planul urbanistic general și regulamentul local aferent acestuia; b) Planul urbanistic zonal și regulamentul local aferent acestuia; c) Planul urbanistic de detaliu.

39. Potrivit art.46 din legea analizată, *Planul urbanistic general* are caracter director și de reglementare operațională. Fiecare localitate trebuie să întocmească Planul urbanistic general, să îl actualizeze la 5-10 ani și să îl aprobe, acesta constituind baza legală pentru realizarea programelor și acțiunilor de dezvoltare. Planul urbanistic general cuprinde reglementări *pe termen scurt*, la nivelul întregii unități administrativ-teritoriale de bază, cu privire la: a) stabilirea și delimitarea teritoriului intravilan în relație cu teritoriul administrativ al localității; b) stabilirea modului de utilizare a terenurilor din intravilan; c) zonificarea funcțională în corelație cu organizarea rețelei de circulație; d) delimitarea zonelor afectate de servituți publice; e) modernizarea și dezvoltarea infrastructurii tehnico-edilitare; f) stabilirea zonelor protejate și de protecție a monumentelor istorice și a siturilor arheologice reperate; g) formele de proprietate și circulația juridică a terenurilor; h) precizarea condițiilor de amplasare și conformare a volumelor construite, amenajate și plantate; i) zonele de risc natural delimitate și declarate astfel, conform legii, precum și la măsurile specifice privind prevenirea și atenuarea riscurilor, utilizarea terenurilor și realizarea construcțiilor în aceste zone. *Pe termen mediu și lung*, Planul urbanistic general cuprinde prevederi cu privire la: a) evoluția în perspectivă a localității; b) direcțiile de dezvoltare funcțională în teritoriu; c) traseele coridoarelor de circulație și de echipare prevăzute în planurile de amenajare a teritoriului național, zonal și județean; d) zonele de risc natural delimitate și declarate astfel, conform legii, precum și la măsurile specifice privind prevenirea și atenuarea riscurilor, utilizarea terenurilor și realizarea construcțiilor în aceste zone.

40. *Planul urbanistic zonal*, conform art.47 din Legea nr.350/2001, are caracter de reglementare specifică detaliată și asigură corelarea dezvoltării urbanistice complexe cu prevederile Planului urbanistic general a unei zone delimitate din teritoriul localității. Acesta cuprinde reglementări asupra zonei referitoare la: a) organizarea, rețelei stradale; b) organizarea arhitectural-urbanistică în funcție de caracteristicile structurii urbane; c) modul de utilizare a terenurilor; d) dezvoltarea infrastructurii edilitare; e) statutul juridic și circulația terenurilor; f) protejarea monumentelor istorice și servituți în zonele de protecție ale acestora. Elaborarea Planului urbanistic zonal este obligatorie în cazul: a) zonelor centrale ale localităților; b) zonelor protejate și de protecție a monumentelor, a complexurilor de odihnă și agrement, a parcurilor industriale, a parcelărilor; c) altor zone stabilite de autoritățile publice locale din localități, potrivit legii. Stabilirea zonelor pentru care se întocmesc planuri urbanistice zonale obligatorii se face de regulă în Planul urbanistic general.

41. Potrivit art.48 din aceeași lege, *Planul urbanistic de detaliu* are exclusiv caracter de reglementare specifică, prin care se asigură condițiile de amplasare, dimensionare, conformare și servire edilitară a unuia sau mai multor obiective pe una sau mai multe parcele adiacente, pe unul sau mai multe amplasamente, în corelare cu vecinătățile imediate. Acesta cuprinde reglementări cu privire la: a) asigurarea accesibilității și racordarea la rețelele edilitare; b) permisivități și constrângeri urbanistice privind volumele construite și amenajările; c) relațiile funcționale și estetice cu vecinătatea; d) compatibilitatea funcțiunilor și conformarea construcțiilor, amenajărilor și plantațiilor; e) regimul juridic și circulația terenurilor și construcțiilor. Planul urbanistic de detaliu se elaborează numai pentru reglementarea amănunțită a prevederilor stabilite prin Planul urbanistic general, Planul urbanistic zonal sau pentru stabilirea condițiilor de construire.

42. Cu privire la procedura de avizare și aprobare a documentațiilor de urbanism, art.56 din lege statuează că aceasta se face de către autoritățile și organismele centrale și teritoriale interesate, potrivit prevederilor anexei nr.1 la Legea nr.350/2001, iar precizarea conținutului documentațiilor care se supun avizării, precum și a emitenților de avize pentru fiecare categorie de documentații se stabilește prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței.

43. În continuare, Legea nr.350/2001 reglementează, la art.57-59, posibilitatea participării populației la activitățile de amenajare a teritoriului și de urbanism, printre modalitățile expres prevăzute, în acest sens fiind informarea, cel puțin prin afișare la primărie și anunț public în presă și prin consultarea

anterioară aprobării documentațiilor de urbanism și amenajare a teritoriului. Astfel sunt cunoscute intențiile autorităților administrației publice centrale și locale privind elaborarea unor documentații de amenajare a teritoriului și de urbanism, scopul pentru care acestea sunt elaborate, conținutul documentațiilor de urbanism care urmează a fi supuse aprobării, precum și al documentațiilor aprobate, conform legii.

44. În acest context legislativ, Curtea observă că, potrivit art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001 – obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate – dispune că orice persoană – fizică sau juridică - poate solicita autorității competente o derogare de la prevederile documentațiilor de urbanism anterior aprobate pentru o anumită zonă. Art.32 prevede, în continuare, la alin.(1) teza finală, alin.(2) și alin.(3), că : „După aprobarea noii documentații de urbanism - Plan urbanistic zonal sau Plan urbanistic de detaliu - se poate întocmi documentația tehnică în vederea obținerii autorizației de construire. (2) Noua documentație de urbanism, cuprinzând intervenția solicitată, poate fi aprobată numai după o perioadă de 12 luni de la data aprobării documentației de urbanism inițiale. (3) Modificările aduse reglementărilor din Planul urbanistic general asupra procentului de ocupare al terenului (POT) și distanțele față de limitele laterale și posterioare ale parcelei se stabilesc prin Planul urbanistic de detaliu, iar cele aduse regimului de construire, funcțiunii zonei, înălțimii maxime admise, coeficientului de utilizare al terenului (CUT) și retragerii clădirilor față de aliniament se stabilesc prin planurile urbanistice zonale.”

45. Privite în ansamblu, toate reglementările indicate mai sus configurează cadrul în care se emit documentațiile de urbanism și de la care se poate deroga în temeiul art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001. Criticile de neconstituționalitate formulate în prezenta cauză vizează, în esență, lipsa din cuprinsul acestui din urmă text a unor garanții eficiente împotriva arbitrariului autorităților publice competente să aprobe cererea de derogare/modificare astfel formulată.

46. Cu privire la aceste critici, Curtea constată că din reglementarea conținutului PUG și PUD pot fi extrase limitele derogărilor ce pot fi solicitate, în sensul că acestea nu pot avea ca obiect alte prevederi decât cele ce se pot regăsi în aceste documentații de urbanism. O altă garanție prevăzută de Legea nr.350/2001 constă în informarea populației inclusiv cu privire la intenția autorităților de elaborare a documentațiilor de urbanism, la conținutul celor ce urmează să fie aprobate și al celor deja aprobate. În sfârșit, legea mai prevede că o nouă documentație de urbanism, cuprinzând intervenția solicitată, nu poate fi aprobată mai devreme de 12 luni de la aprobarea celei inițiale (sau a ultimei), în condițiile în care actul normativ prevede numai pentru PUG valabilitatea sa pe termen scurt, mediu și lung în funcție de obiectul prevederilor conținute, precum și obligația fiecărei localități să îl întocmească, să îl actualizeze la 5-10 ani și să îl aprobe.

47. Analizând atât textul legal criticat, cât și ale Legii nr.350/2001, în ansamblul său, Curtea constată că garanțiile stabilite pentru protejarea drepturilor și intereselor persoanelor, în particular, sau ale comunității locale, în general, împotriva arbitrariului autorităților publice competente să elaboreze și să modifice documentațiile de urbanism sunt difuz reglementate, prezintă un grad mare de generalitate și au un caracter preponderent formal, principial, și nu efectiv și real. Dispozițiile legale examinate, reglementând posibilitatea unei derogări/modificări de la regimul juridic impus de documentațiile de urbanism aprobate anterior pentru o anumită zonă, nu conțin, totodată, garanții suficiente și eficiente, de natura unor minime cerințe sau criterii obiective pe care să le întrunească solicitările de derogare și care să protejeze totodată destinatarul normei juridice împotriva arbitrariului sau chiar abuzului autorităților publice competente să o interpreteze și să o aplice. Pe de o parte, astfel redactat, textul legal criticat dă posibilitatea discriminării – negative sau pozitive – unei persoane prin respingerea sau aprobarea cererii de derogare/modificare a documentației după simpla și exclusivă apreciere a autorității publice competente să o soluționeze, iar, pe de altă parte, afectează principiile previzibilității actelor juridice și al securității juridice, ceea ce contravine art.1 alin.(5) și art.16 alin.(1) din Constituție.

48. Curtea observă că insuficiența garanțiilor efective se datorează, în esență, caracterului lacunar al textului criticat. În plus, este de observat că întregul conținut normativ al art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001 este redactat într-o manieră defectuoasă, eliptică, dar și confuză, lipsită de rigoare și claritate. Or, potrivit art.8 alin.(4) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, „textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce”, iar potrivit art.36 alin. (1) din aceeași lege, „actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie”.

49. Curtea Constituțională a statuat constant în jurisprudența sa referitoare la art.1 alin. (5) din Constituție că una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative (Decizia nr.1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.123 din 19 februarie 2014,

paragraful 225). În acest sens, Curtea a constatat că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat, iar destinatarul normei - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist - să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Deși poate fi dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, aceasta nu poate însă afecta previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr.903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.584 din 17 august 2010, Decizia Curții Constituționale nr.743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.579 din 16 august 2011, Decizia nr.1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.53 din 23 ianuarie 2012 sau Decizia nr.447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.674 din 1 noiembrie 2013.) Respectarea legilor este o obligație *erga omnes* de rang constituțional, însă nu se poate pretinde unui subiect de drept să respecte o lege care nu este clară, precisă și previzibilă, deoarece acesta nu își poate adapta conduita în funcție de ipoteza normativă a legii, astfel că legiuitorului îi revine obligația ca, în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea principiului clarității și previzibilității legii (în acest sens, a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia nr.1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.123 din 19 februarie 2014, paragrafele 223-225, Decizia nr.363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.495 din 6 iulie 2015, paragrafele 16-20, Decizia nr.603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.845 din 13 noiembrie 2015, paragrafele 20-23).

50. De asemenea, Curtea a mai stabilit că o normă juridică trebuie să reglementeze în mod unitar, uniform, să stabilească cerințe minimale aplicabile tuturor destinatarilor săi și să nu permită arbitrariul sau abuzul (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.79 din 30 ianuarie 2015 sau Decizia 588 din 21 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.835 din 20 octombrie 2017, paragraful 25). În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea, pentru a satisface cerința de previzibilitate, trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrariului (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în *Cauza Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în *Cauza Sissanis împotriva României*, paragraful 66).

51. Astfel, chiar interpretând sistematic prevederile Legii nr.350/2001, în ansamblul lor, Curtea reține că nu rezultă care este semnificația sintagmei „prin documentația înaintată” din cuprinsul alin.(1) teza întâi al art.32, respectiv titularul dreptului care întocmește și înaintează documentația, precum și natura și obiectul acestei documentații. Totodată, analizând teza „prin certificatul de urbanism se poate solicita elaborarea unei alte documentații de urbanism prin care să se justifice și să se demonstreze posibilitatea intervenției urbanistice solicitate”, Curtea constată că este greu sau imposibil de înțeles cum printr-un certificat de urbanism se poate solicita elaborarea unei alte documentații de urbanism, din moment ce, potrivit normelor Legii nr.350/2001, redată mai sus, certificatul de urbanism este emis de autoritățile competente și are caracter de informare a solicitantului cu privire la datele și reglementările cărora i se supune un anumit bun imobil. În plus, din textul criticat rezultă ad literam că prin documentațiile de urbanism, solicitate pe calea certificatului de urbanism, se poate cere justificarea și demonstrarea posibilității intervenției urbanistice solicitate. Or, această soluție legislativă este, din nou, dificil de înțeles și chiar lipsită de logică, deoarece legea reglementează în mod expres conținutul prevederilor documentațiilor de urbanism, astfel că acestea nu pot conține o justificare și o demonstrare a unei anumite posibilități de derogare sau modificare a celor documentației de urbanism anterior aprobate. În fine, textul nu menționează în mod clar cine trebuie să facă justificarea și demonstrația la care se face referire. În mod logic, aceste obligații ar trebui să aparțină solicitantului derogării, însă acesta nu poate emite documentații de urbanism, ci doar autoritățile publice locale. Curtea constată, așadar, că normele legale criticate sunt contradictorii și, indiferent de metoda de interpretare juridică utilizată, pur și simplu nu pot fi înțelese și nu se coroborează cu ansamblul legii.

52. În acest context, Curtea subliniază că eventualitatea normativizării la nivel infralegal a unor proceduri de lucru, urmate ca atare de autoritățile publice competente, de natură să valorifice normele juridice analizate, în sensul de a stabili toate aceste elemente care lipsesc în mod expres din cuprinsul textului legal analizat pentru a-i conferi acestuia un sens logic, nu poate acoperi viciile legislative proprii

textului de referință în sine. În ierarhia actelor legislative, legea, prin dispozițiile sale, trebuie să reglementeze raporturile juridice în mod clar, prin indicarea și circumstanțierea tuturor elementelor incidente, iar actele normative subsecvente, date în aplicarea legii, nu pot face decât să le dezvolte, să le detalieze, fără a putea depăși însă cadrul legal de referință. Legea nr.350/2001 reprezintă sediul materiei constând în amenajarea teritoriului și urbanism, acesta fiind actul normativ opozabil erga omnes prin publicarea sa în Monitorul Oficial al României, Partea I, în temeiul principiilor constituționale care impun obligativitatea respectării legii și universalitatea acesteia, principii prevăzute de art.1 alin.(5) și, respectiv, de art.15 alin.(1) din Constituție. Totodată, chiar dacă la elaborarea noilor documentații de urbanism de derogare/modificare a celor anterior aprobate, în baza solicitării înaintate în temeiul art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001, autoritățile publice competente sunt obligate să respecte și alte acte normative incidente materiei, aceasta nu poate substitui lacunele de redactare ale textului legal analizat.

53. Prin urmare, Curtea constată că prevederile art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001, în forma în vigoare la data de 25 septembrie 2007, reprezintă o reglementare lacunară din perspectiva unor garanții suficiente și eficiente împotriva arbitrarului autorităților publice și nu corespunde cerințelor minime de calitate a legii, ce se desprind din principiul legalității consacrat de art.1 alin.(5) din Constituție, sub aspectul exigențelor de claritate și previzibilitate ale normei.

54. Curtea observă că în cauza de față a fost constatată o lacună legislativă, respectiv lipsa reglementării în cuprinsul art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001 a unor garanții suficiente și adecvate împotriva arbitrarului autorităților.

55. În acest context, instanța constituțională reamintește jurisprudența sa constantă prin care a statuat că, în virtutea rolului său de garant al supremației Constituției și fără a nesocoti competența legiuitorului, nu poate ignora o omisiune legislativă atunci când aceasta are relevanță constituțională, respectiv dacă aceasta este aptă să afecteze principii, drepturi sau libertăți fundamentale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.503 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.353 din 28 mai 2010, Decizia nr.107 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.318 din 30 aprilie 2014, Decizia nr.308 din 12 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.585 din 2 august 2016, paragraful 41, Decizia nr.224 din 4 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.427 din 9 iunie 2017, paragraful 32 sau Decizia nr.392 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.504 din 30 iunie 2017, paragraful 55, prin care Curtea a statuat că tocmai omisiunea și imprecizia legislativă sunt cele care generează încălcarea dreptului fundamental pretins a fi încălcat.).

56. Viciile de tehnică legislativă ale unei norme juridice sunt susceptibile în mod rezonabil să genereze prin ele însele, datorită situațiilor de incoerență, confuzie și neclaritate apărute în procesul de interpretare și aplicare a legii, nu doar încălcarea directă a principiului legalității și a principiului securității juridice, desprinse din cuprinsul art.1 alin.(5) al Legii fundamentale, dar și a altor drepturi sau libertăți fundamentale, în funcție de domeniul de reglementare al normei juridice în cauză.

57. Din această perspectivă, Curtea remarcă potențialul neconstituțional al textului examinat și din perspectiva protejării dreptului la viața intimă, familială și privată, astfel cum aceste drepturi sunt consacrate de art.26 din Constituția României și de art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în această materie, statul are, față de aceste drepturi fundamentale, atât obligația pozitivă a reglementării unor măsuri apte să ducă la respectarea lor în mod concret și eficient, cât și obligația negativă a abținerii cu privire la orice intruziune nejustificată, iar, în cazul unei anumite ingerințe, aceasta trebuie să fie justificată și să mențină un echilibru rezonabil între interesele comunității și cele individuale (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 8 iulie 2003, pronunțată în Cauza *Hatton și alții împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord*). Aceeași instanță europeană a arătat că art.8 din Convenție poate include dreptul la protecție împotriva unei severe poluări a mediului, dacă această problemă afectează starea de bine a indivizilor și îi prevalează de dreptul de a se bucura de căminul lor într-un mod care le afectează grav viața privată și de familie, chiar dacă nu amenință în mod serios sănătatea acestora (Hotărârea din 9 decembrie 1994, pronunțată în Cauza *López Ostra împotriva Spaniei*, sau Hotărârea din 19 februarie 1998, pronunțată în Cauza *Guerra și alții împotriva Italiei*).

58. Curtea constată, în considerarea celor mai sus menționate, că textul criticat, prin conținutul său normativ lacunar sub aspectul stabilirii unor minime cerințe obligatorii sau a unor criterii obiective pentru acordarea derogării/modificării solicitate, este apt să afecteze exercitarea în condiții de normalitate a dreptului la viață intimă, privată și de familie, ceea ce echivalează cu o ingerință care nu răspunde vreunui imperativ de ordin public, expres și limitativ menționat la nivel legal. Astfel, persoanele fizice care locuiesc

într-o zonă cu un anumit regim de construire în prealabil stabilit prin documentațiile de urbanism și certificatul de urbanism nu pot avea siguranța menținerii acestuia, cel puțin pentru o perioadă rezonabilă de timp; dimpotrivă, norma juridică lasă posibilitatea autorităților publice competente să modifice acest regim în continuu, fără nicio limitare sau fără nicio condiție impusă de textul legal criticat.

59. Curtea nu poate reține pretinsa încălcare a normelor constituționale ale art.27 alin.(1), în condițiile în care acest text protejează inviolabilitatea domiciliului, a art.34, referitor la dreptul la ocrotirea sănătății și nici ale art.44 alin.(1), (2) și (7) privind la dreptul de proprietate.

60. În ceea ce privește efectele prezentei decizii, Curtea reamintește că, în virtutea art.147 alin.(4) din Constituție, de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I, deciziile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor. O decizie de admitere a unei excepții de neconstituționalitate se va aplica în privința raporturilor juridice ce urmează a se naște după publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României - *facta futura*, precum și cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării acesteia - *cauze pendinte*, în care respectivele dispoziții sunt aplicabile, indiferent de invocarea excepției până la publicarea deciziei de admitere, precum și, în mod excepțional, acelor situații care au devenit *facta praeterita* - respectiv cauzelor în care a fost invocată excepția, indiferent dacă până la publicarea acesteia au fost soluționate în mod definitiv, *cauze* în care este indicat motivul de revizuire prevăzut în art.509 alin. (1) pct.11 din Codul de procedură civilă (pentru explicații pe larg, a se vedea paragrafele 48-51 din Decizia nr.874 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.2 din 3 ianuarie 2019).

61. În prezenta cauză, textul declarat neconstituțional a fost în vigoare de la momentul introducerii sale, sub forma alin.(1) al art.32 din Legea nr.350/2001, prin art.I pct.6 din Legea nr.289/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.606 din 13 iulie 2006, și până la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.628 din 29 august 2008 a Ordonanței Guvernului nr.27/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, care, prin art.I pct.9, a modificat dispozițiile art.32 alin.(1) din Legea nr.350/2001 chiar în sensul criticilor de neconstituționalitate formulate în prezenta cauză, constatate ca fiind întemeiate de Curte. Dată fiind perioada lungă de timp dintre momentul pronunțării, respectiv al publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei decizii a Curții Constituționale și intervalul în care norma declarată neconstituțională a fost în vigoare, rezultă că decizia de față nu poate privi raporturi juridice care se vor naște în viitor în temeiul textului declarat neconstituțional – *facta futura*, și nici alte raporturi juridice născute în trecut, dar devenite, în timp, *facta praeterita*, dacă nu a fost invocată această excepție de neconstituționalitate, ci doar *cauzelor pendinte* sau, eventual, soluționate definitiv, în care sunt incidente dispozițiile legale constatate ca fiind neconstituționale prin prezenta decizie. Dat fiind efectul definitiv *erga omnes* și *ex nunc* al deciziilor Curții Constituționale, rezultă că prezenta decizie va putea fi valorificată de către autoarea excepției de neconstituționalitate în fața autorităților publice - administrative și judiciare, după caz – competente, acestea fiind obligate să o respecte atât cu privire la dispozitivul acesteia, cât și la considerentele atașate acestuia, care beneficiază de aceeași forță juridică obligatorie.

62. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin. (1) lit.A. d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide:

Admite excepția de neconstituționalitate invocată de Asociația pentru Protecția Urbanistică a Clujului din Cluj Napoca în Dosarul nr.4034/117/2015 al Tribunalului Cluj–Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, în forma modificată prin art.I pct.6 din Legea nr.289/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului Cluj–Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 februarie 2020.

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția de admitere pronunțată de Curtea Constituțională, cu majoritate de voturi, formulăm prezenta opinie separată, considerând că **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, în forma modificată prin art.I pct.6 din Legea nr.289/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul se impunea a fi respinsă ca inadmisibilă, din perspectiva prevederilor legale care condiționează admisibilitatea excepției de neconstituționalitate de legătura acesteia cu cauza în care este ridicată, astfel cum vom arăta în continuare.**

1. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** l-a constituit, potrivit încheierii de sesizare - Încheierea civilă nr.585/CC/2016 din 25 august 2016, îndreptată din oficiu prin Încheierea civilă nr.223 din 20 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr.4034/117/2015 al Tribunalului Cluj – Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale - "dispozițiile art.32 din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, forma în vigoare la data de 25.09.2007", respectiv forma în vigoare la momentul adoptării Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Cluj-Napoca nr.603 din 25 septembrie 2007.

2. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Asociația pentru Protecția Urbanistică a Clujului din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect anularea actului administrativ reprezentat de Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Cluj-Napoca nr.603 din 25 septembrie 2007.

3. Așa cum s-a reținut și în opinia majoritară, dispozițiile art.32 din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.373 din 10 iulie 2001 au suferit, de la adoptare și până în prezent, numeroase modificări legislative, astfel că forma în vigoare în prezent este substanțial diferită de cea aplicabilă la data de 25 septembrie 2007, criticată de autoarea excepției.

4. Practic, la data de 25 septembrie 2007, dispozițiile art.32 din Legea nr.350/2001 aveau redactarea configurată de **art.I pct.6 din Legea nr.289/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.606 din 13 iulie 2006. Prin această intervenție legislativă, art.32 din Legea nr.350/2001 a fost restructurat în trei aliniate, față de forma originală care cuprindea un alineat unic.**

5. Examinând însă motivarea autoarea excepției se constată că aceasta se referă exclusiv la prevederile **art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001, și nu la întreg articolul 32.** Așadar, obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate îl reprezintă **dispozițiile art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.373 din 10 iulie 2001, în forma modificată prin art.I pct.6 din Legea nr.289/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.606 din 13 iulie 2006, având următoarea redactare:**

"(1) În cazul în care prin documentația înaintată se solicită o derogare de la prevederile documentațiilor de urbanism aprobate pentru zona respectivă, prin certificatul de urbanism se poate solicita elaborarea unei alte documentații de urbanism prin care să se justifice și să se demonstreze posibilitatea intervenției urbanistice solicitate. După aprobarea noii documentații de urbanism - Plan urbanistic zonal sau Plan urbanistic de detaliu - se poate întocmi documentația tehnică în vederea obținerii autorizației de construire."

6. Cu privire la admisibilitatea excepției de neconstituționalitate

Prealabil examinării pe fond a excepției de neconstituționalitate, instanța de contencios constituțional are obligația verificării admisibilității acesteia. Cauzele de inadmisibilitate sunt motive legale ce împiedică declanșarea sau extinderea procedurii de control a constituționalității legilor. Fie că sunt reglementate expres de lege, fie că sunt stabilite pe cale jurisprudențială, cauzele de inadmisibilitate au caracter imperativ. De aceea, Curtea trebuie să procedeze în mod obligatoriu la examinarea admisibilității sesizărilor care îi sunt adresate, ca etapă prealabilă examinării fondului lor, iar în situația în care identifică existența unei astfel de cauze, să procedeze la respingerea sesizării ca inadmisibilă. În această privință, cauzele de inadmisibilitate se constituie într-un veritabil instrument de autolimitare, menit să mențină Curtea Constituțională în granițele rolului său constituțional.

7. **Drept urmare, în prezenta cauză Curtea trebuia să examineze, prioritar, admisibilitatea excepției de neconstituționalitate ce a fost ridicată în fața instanței de judecată.**

Cauza de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate referitoare la legătura dintre norma legală atacată pentru neconstituționalitate și soluționarea cauzei, pune în discuție relevanța și pertinenta normei legale ce face obiectul excepției de neconstituționalitate în raport cu procesul în care a fost ridicată. Aceasta deoarece, o eventuală decizie a Curții Constituționale în soluționarea excepției trebuie să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal, o atare cerință fiind expresia utilității pe care soluționarea excepției invocate o are în cadrul rezolvării litigiului în care a fost invocată. **Or, în speță, Curtea trebuia să constate că această cerință nu este întrunită, deoarece prevederea legală atacată pentru neconstituționalitate nu are legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate.**

8. Astfel, prin cererea formulată de către reclamanta Asociația pentru Protecția Urbanistică a Clujului în contradictoriu cu pârâții Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca, Primarul Municipiului Cluj-Napoca și Societatea CYANE S.R.L. s-a solicitat instanței să dispună, printre altele, anularea Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Cluj-Napoca (HCL) nr.603/25.09.2007 de aprobare a Planului urbanistic zonal (PUZ) și Planului urbanistic de detaliu (PUD) pentru ansamblul rezidențial, comerț și birouri - str. Eugen Ionesco.

9. Raportat la obiectul cererii de chemare în judecată, la motivarea în drept a acesteia și la faptul că **Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Cluj-Napoca nr.603/25.09.2007 (actul administrativ contestat în cauză)** de aprobare a Planului urbanistic zonal (PUZ) și Planului urbanistic de detaliu (PUD) pentru ansamblul rezidențial, comerț și birouri - str. Eugen Ionesco **nu a fost adoptată în baza dispozițiilor art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, ci în baza prevederilor art.36 pct.5 lit.c), art.39 alin.(2) și art.45 din Legea nr.215/2001 a administrației publice locale, modificată și completată, apreciem că excepția de neconstituționalitate nu are legătură cu soluționarea cauzei, nefiind îndeplinită această cerință imperativă pentru admisibilitatea ei.**

10. De altfel, **examinarea dispozițiilor art.32 alin. (1) teza întâi din Legea nr.350/2001** privind amenajarea teritoriului și urbanismul, indiferent de forma pe care acestea au avut-o în timp, **demonstrează că ele reglementează exclusiv conduita autorității emitente a certificatului de urbanism**, în situația în care realizarea scopului pentru care este solicitat certificatul de urbanism presupune o derogare de la documentațiile de urbanism aplicabile. **Prin acest text de lege nu este influențată în niciun fel autoritatea competentă să aprobe documentația de urbanism derogatoare, cea care are cu adevărat puterea de decizie și care apreciază în concret justificarea derogării solicitate, fundamentate și prin avizele de specialitate prezentate. Doar Consiliul Local este în măsură să aprecieze și să decidă când și cum se modifică o documentație de urbanism, aspecte care însă nu sunt reglementate de art.32 alin. (1) teza întâi din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul.** În lumina celor de mai sus, este evident că dispozițiile atacate nu au legătură cu soluționarea cauzei, nefiind astfel întrunite condițiile legale pentru sesizarea Curții Constituționale, deoarece **Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Cluj-Napoca nr.603/25.09.2007** de aprobare a Planului urbanistic zonal (PUZ) și Planului urbanistic de detaliu (PUD) pentru ansamblul rezidențial, comerț și birouri - str. Eugen Ionesco (respectiv, actul administrativ contestat în fața instanței judecătorești) **nu a fost adoptată în baza dispozițiilor art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, ci în baza prevederilor art.36 pct.5 lit.c), art.39 alin.(2) și art.45 din Legea nr.215/2001 a administrației publice locale, modificată și completată, această ultimă lege fiind cea care atribuie Consiliului Local dreptul discreționar de a aproba planuri urbanistice zonale.**

11. Dispozițiile art.32 din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul reglementează posibilitățile pe care le are autoritatea publică în situația în care prin cererea de eliberare a unui Certificat de Urbanism se solicită o derogare de la regulile de urbanism aplicabile, respectiv de la prevederile Regulamentului Local de Urbanism. **Concret, art.32 din Legea nr.350/2001 stă doar la baza emiterii Certificatului de urbanism și nu asigură efectiv aprobarea derogării solicitate. În baza Certificatului de Urbanism se elaborează documentația de urbanism derogatoare, aprobarea sau respingerea acesteia făcându-se de către Consiliul Local, autoritate diferită de cea emitentă a Certificatului de Urbanism** (a se vedea în acest sens dispozițiile art.5, art.7 și art.36 din Legea nr.50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, conform cărora **autoritățile abilitate să emită certificatul de urbanism sunt reprezentate de președinții consiliilor județene, de Primarul General al Municipiului București, sau de primari, după caz**). Practic, în baza art.32 din Legea nr.350/2001

privind amenajarea teritoriului și urbanismul se poate elibera un Certificat de urbanism prin care se solicită elaborarea unei noi documentații de urbanism derogatoare sau se poate elibera un Certificat de Urbanism de informare, prin care se comunică incompatibilitatea dintre scopul menționat și regulile de urbanism, eliberarea Certificatului de Urbanism negarantând în niciun fel aprobarea documentației de urbanism derogatoare.

12. Mai mult, Certificatul de Urbanism nr.3174/02.07.2007, care a stat la baza adoptării Hotărârii Consiliului Local Cluj-Napoca nr.603/2007 și la baza emiterii autorizațiilor de construire, nu a fost în niciun mod contestat de către reclamantă, nesolicitându-se nici anularea și nici verificarea legalității acestuia.

13. **În aceste condiții, constatarea neconstituționalității dispozițiilor art. 32 alin. (1) teza întâi din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, în forma în vigoare la data de 25.09.2007, respectiv forma în vigoare la momentul adoptării Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Cluj-Napoca nr.603 din 25 septembrie 2007 (actul administrativ contestat în cauză) nu are nicio consecință în cadrul dosarului în care instanța judecătorească a sesizat Curtea Constituțională, excepția de neconstituționalitate neavând legătură cu soluționarea cauzei.**

14. Or, potrivit prevederilor art.29 alin.(1) din Legea nr.47/1992, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]”. Curtea a statuat, în jurisprudența sa, că „legătura cu soluționarea cauzei” presupune atât aplicabilitatea dispozițiilor de lege criticate în cauza dedusă judecării, cât și relevanța excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele impuse de dispozițiile art.29 alin.(1) din Legea nr.47/1992. Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat, în primul rând, interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate (Decizia nr.438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.600 din 12 august 2014, paragraful 15, Decizia nr.465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.788 din 29 octombrie 2014, paragraful 20, Decizia nr.329 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.738 din 14 septembrie 2017, paragraful 14, Decizia nr.462 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.762 din 25 septembrie 2017, paragraful 13, Decizia nr.783 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.262 din 26 martie 2018, paragraful 13, Decizia nr.820 din 12 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.353 din 23 aprilie 2018, paragraful 18, Decizia nr.339 din 22 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.740 din 28 august 2018, paragraful 18, Decizia nr.407 din 20 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.890 din 4 noiembrie 2019, paragraful 13, Decizia nr.533 din 24 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.950 din 27 noiembrie 2019, paragraful 15, și Decizia nr.822 din 12 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.191 din 10 martie 2020, paragraful 15).

*
* *

Pentru considerentele expuse, apreciem că **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.32 alin.(1) teza întâi din Legea nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, în forma modificată prin art.1 pct.6 din Legea nr.289/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul se impunea a fi respinsă ca inadmisibilă, din perspectiva prevederilor legale care condiționează admisibilitatea excepției de neconstituționalitate de legătura acesteia cu cauza în care este ridicată.**

JUDECĂTOR,

Dr. Livia-Doina Stanciu